

Karen Traviss: Kilátások

A történet 65 és 67 nappal játszódik a Republic Commando: Triple Zero eseményei után.

Mindenki tudja, hogy a Hírszerzés egy Weequay megbízhatóságával veekszik. Viszont ez nem jelentette azt, hogy teljesen haszontalan. Néha a hazugságokból és a mítoszokból tudhatsz meg mindent, amit tudni szeretnél.

Szeparatista droidgyár, Olanet. Siskeen rendszer - 460 standard nappal a geonosisi csata után.

Atin utálta a nagy robbanásokat. Mi értelmük volt, mikor sokkal egyszerűbb és elegánsabb módszerek is léteztek, mint a taposóakna? Ezért nem értett egyet a technika ezen vívmányaival.

- Ordo mesélte, hogy elég meggyőző voltál - mondta Prudii.

Atin felhorkant. Ordo-tól ez a kijelentés akár bóknak is számíthatott.

- Csak szépen akartam elintézni.

Atin végigarszolt az öntöde feletti állványzaton, közben keresett a korláton egy szakaszt, ami elbírna egy biztonsági kötelet, végükön állig felfegyverzett klónkatonákkal. Az egyetlen fényforrást a vörösen izzó dúracél gerendák jelentették, amelyek éppen a henger felé tartottak. Hiába, a droidoknak nem kellett fény, hogy lássanak. Az éjjellátó szemüvege azonnal működésbe lépett, amint ő és társa, Prudii belépett a gyárba.

Ez egy drága célpont volt. Ez a droidgyár volt a legnagyobb, amely nem a Geonosison épült. Úgy tűnt, a hírszerzés megint elfelejtett valami fontos tényezőt közölni velük.

Atin megtalálta a sértetlen felületet, amit keresett. Ezután ellenőrizte a kesztyűjébe szerelt szenzorral a fém épségét. Korrodálódott fémdarabkák potyogtak a padlóra, de ezeket félresöpörte, hogy elrejtse a behatolás nyomait.

- Öt százalék extra carvanium megteszi - Prudii – egy Nullás ARC N-5-ös katona – megtapogatta a készletét. - Bízz bennem. Ezerszer csináltam már ilyet.

- Elhiszem.

- És? Működött? De még mennyire, hogy működött!

- Oké. Nem nagyon értek a fémekhez.

Prudii szemügre vette a korlátot, miközben ellenőrizte a mászókötelét. - Én sem, de ismertem valakit, aki igen.

Atin nem kérdezett rá, miért múlt időben beszélt erről az illetőről. A jelenlegi társa szabotőrként és bérgyilkosként is tevékenykedett, és mindét területen igen magas szinten teljesített. Miután Atin megismerte őt, és Nullás testvéreit, Ordo-t és Meerel-t, rájött, hogy tévedett az óvatosságukról. A Nullások ugyanis olyan örültek voltak, mint egy doboznyi hapan chag. Mindössze hat volt belőlük az egész seregben, de ennyi bőven elég is volt belőlük.

Az akció előtt az Omega osztag visszatért a barakkjába egypár napra, persze nélküle. Atin természetesen hiányzott a csapatból, de azért jött el önként erre a

küldetésre, hogy elsajátítson néhány praktikát. És persze mindent meg akart tanulni, amit csak tudott.

Meg tudom csinálni. Meggyőző? Én csak szeretem, ha a dolgok simán mennek...

Prudii elrugaskodott, és ugrott. A kötele teljesen kifeszült, de teljes csendben érkezett meg – nem semmi teljesítmény volt ez egy 85 kilós férfitől, aki ráadásul állig fel volt szerelve. Atin vett egy mély lélegzetet, mielőtt a társa után vetette volna magát. Ha egy droid kiszúrja őket, a küldetés ugrott. Újra fel kellett robbantani egy gyárat. És aztán a Szeparatistáknak át kell állítaniuk a termelést máshová – megint. Ha csak megbénítanak néhány millió félkész droidot, akkor egy apró részt megsemmisíthetnek az automatizálásból. Ez hatalmas öldöklést akadályozhat meg.

- Semmi emberi – motyogta Atin, arra gondolva, mi játszódhat le egy droid öntudatos, fémből készült fejében. – Ezek akár mi is lehetnénk.

- Mi van? – hallatszódott Atin sisakjában Prudii hangja.

- Csak elképzelttem, milyen lehet egy droidnak.

- Ne próbált bemesélni azt, hogy a droidoknak vannak érzéseik.

- Nem is akartam – mondta Atin.

A Nullás hadnagy mellett landolt, a futószalagon. A gyári emeleten, mintegy húsz méterrel a talajszint alatt a gyártási folyamat ismétlődött újra és újra. Csakis a munkás droidok dolgoztak itt az éjjeli műszakban. Dúracél lemezek zörögtek a hatalmas hengerek között. A lemezeket hatalmas karmok ragadták meg, és máris tették őket a szerelőszalagra, ahol szétvágták őket. A futószalag végén egy kagylóalakú prés préselte a lemezeket droidfej formájúra, mielőtt hűtőtartályokba kerültek volna. Az egész helységet betöltötte a korom és mocsok átható, orrfacsaró bűze.

A karbantartó droid – egy túlméretezett bádogdoboz multifunkcionális kezekkel – dőcögött el Atin és Prudii mellett. A katona visszatartotta a lélegzetét, ez azonban teljesen felesleges volt, hisz páncéljukon álcázó bevonat volt, ami elrejtette őket a droidok mechanikus szemei elől. Zárt sisakjából egy hang sem szűrődött ki. Ordíthatott is volna, de akkor sem hallotta volna senki. A gyártósor zaja úgyszólván elnyomott minden kisebb-nagyobb zajt.

- Itt van! – Prudii egy túlméretezettnek tűnő fali szekrényre mutatott. A zsanér legalább annyira volt rozsdás, mint az állványzat, amiről leereszkedtek. – Ki nem állhatom a rozsdát. Egyáltalán takarítanak ezen a mocskos helyen?

Atin óvatosan nyitotta ki a szekrény fedelét. Nem, a Szeparatisták addig nem ellenőrzik a rendszert, amíg az azt jelzi, hogy minden rendben. Belül adattárolók tömkelege látta el információkkal a különböző gyártási folyamatokat, kábelek irányították a nyersanyagok mennyiségét, az alkotóelemek csoportosítását és még sok ezer paramétert, ami a droidgyártáshoz elengedhetetlen. Ők ketten épp az imént nyitották fel az egész droidgyár agyát. Most eljött az ideje, hogy belülről is megvizsgálják.

- Hányszor csinált már ilyet? - kérdezte Atin.

Prudii hangosan szívtá a fogát, és törni kezdte a fejét. – Sokszor – mondta végül.

- Ön szerint kiszúrtak minket?

- Szerintem nem – Prudii felcsíptette a kábeleket a szerkezet alsó és felső részébe, hogy egy kis rést szabaddá tegyen. – Csak így nem tudom elvégezni a biztonságos eltávolítást – előkotort egy helyettesítő adattárolót – ami látszólag megegyezett a szabvány Szeparatistával -, és behelyezte a nyílásba. – Ez a cucc majd biztosítja a gyárral, hogy túl sok carvaniumot ad a dúracélhoz, de az ellenőrzés úgy ismeri majd fel, mintha ez lenne a normál érték. Érted? – ezután a panel kijelzőjére bökött. Figurák halmaza adta ki: 003. – A gépek elhiszik, amit mondasz nekik. Pont, mint az emberek.

- Biztos benne, hogy ez elég lesz?

- Kicsit több mennyiség a carvaniumból, és az ötvözet rohadt törékeny lesz, mikor a hengerekbe kerül. Észre fogják venni a problémát, nemsokára.

- Ok...

Prudii vett egy mély lélegzetet. A Nullásokhoz képest ő feltűnően jó türelemmel lett megáldva.

- Figyelj, mire ezek a rohadék gépkatonák elérik a csatamezőt, addigra a túlnyomás úgy szétrobbantja a vázukat, mint a naboo-i kristályt –Eltávolította a csipeszeket, amivel felcsíptette a kábeleket, és egy függőleges részbe csatolta őket. További adattárolókkal próbáltak pótolni egy chipet . – És ha szerencsénk van, és bekapnak egy kis rendszerhibát, akkor ez csökkenteni fogja a vezeték teljesítményét, de csak annyira, hogy ha ez kap egy erős áramfolyamot, akkor a megkapott energia igen alacsony lesz. Szeretek sokféle problémát okozni a gyáraknak, és egy csomagban itt hagyni nekik. Mennyire muszály ezt megvitatnom veled?

- Csak nyugodtan uram.

- Hagyjuk az „uram” megszólítást. Rühellem.

Tökéletesen kalkuláltak: csak annyira befolyásolták a droidok gyártását, hogy így sebezhetőek lettek, használhatatlanok, de nem eléggé feltűnően ahhoz, hogy megállapítsák a problémát. Amikor ellenőrzik őket csatasorba állítás előtt, ugyanolyan hamis követelmények szerint vizsgálják meg őket, mint amelyet beléjük tápláltak.

Prudii az utóbbi időben valamit nagyon jól csinált. A gyilkolási mutatója gyorsan felkúszott húszról ötvenre. A bádogfejűek serege még nem lépte túl a Köztársaságét, de ők szilárdan állították ennek az ellenkezőjét. Mióta Prudii tevékenykedett, a droidok száma megsoványodott, csak ezt nem vették észre.

- Igaz az, hogy Grievous után kutat? – kérdezte Atin. – Mert tudom, hogy az ön csapatából ketten vadásztak rá...

- Én nem. Kérdezd Jaing-ot. Vagy Kom'rk-t. Az ő dolguk, nem az enyém.

Atin még sosem találkozott velük. – Ha megtalálnák őt, akkor jobban végződhetne a háború.

- Azt hiszed? Szerintem nem olyan rózsás a helyzet, hogy Grievous halálával csak úgy véget érne.

Atin elraktározta társa megjegyzését, és nem kérdezett többet Grievous-ról. Készenlétben tartotta DC-17-es fegyverét, bár remélte, hogy nem kell majd használnia. Furcsának találta, hogy láthatatlan volt a külvilág számára. Azon tűnődött, a Hadsereg miért nem alkalmazza a lopakodó bevonatot minden klónkatona páncélján, látva, hogy legtöbb győzelmüket a droidokkal szemben aratták.

Sok minden volt, amit nem tettek hozzá ehhez a háborúhoz.

- Itt... – suttogta Prudii, miközben óvatosan visszahelyezte a panel fedelét, és ellenőrizte, minden úgy volt-e, ahogy azelőtt. -... sohasem jártunk.

Visszatértek az öntöde állványzatához, és felmásztak a köteleiken, és kisurrantak a gyárból, olyan gyorsan, ahogy jöttek. Kint már leszállt az este. Egy órájuk volt, hogy eljussanak a kivonási pontra, és megadni a koordinátájukat az álcázott szállítónak. Ám itt az Olaneten nem volt egyszerű csak úgy átkelni. Át kellett verekedniük magukat egy kilométernyi nerf-hús feldolgozó üzemem. Atin már hallotta egy nerf bögését, de élő egyedeket még nem látott.

- Ez a hely rohadtul bűzlik – Prudii egy repulzor-teherautó mögött keresett búvóhelyet. Az állatok ürülékének émelyítő szaga bekúszott a zárt sisakjába. – Öt-hét, hallasz minket? – szólt az álcázott szállító pilótájának.

- Tíz perc, és ott vagyok, uram. Maradjanak a helyükön.

Prudii most az egyszer elnézte az „uramozást”. Adattárolókat húzott elő, és egyesével egy adatleolvasóba helyezte őket. Rokonszenvet érzett Atin iránt, aki nem ijedt meg a saját árnyékától, és emelett keményen is dolgozott.

- Atin – motyogta Prudii. – Mit csinálsz?

Atin behelyezte az adattárolót az olvasóba, és megnézte a kinyert adatokat a kijelzőn. – Mit csinállok? Csak elolvasom ezt a cuccost, mielőtt elpusztítanám.

- Keresd azt a kódot, ami nulla-nulla-alphával kezdődik, föntről a tizedik sorban.

- Megvan.

- Nos, ez a legyártott bádogfejek száma, mióta ezt az adattárolót kivetted a helyéről. És a dátum.

Atin elolvasta a számokat balról jobbra. Megszámlálta a számok mennyiségét, és megállapította, milyen helyiértéken helyezkedik el ez a szám. – 996,125. Egy év alatt.

- Így van.

- Nem nagy szám – Atin megnézte, hogy nem vesztette-e el a számokat. – Ez csak hat számjegyű.

- Minden gyár, amit mi szabotálunk, ilyen számokat produkál. Mérlegelve az áruszállításukat és a gyáraik számát, több száz millió droidról beszélünk.

- Ez nagyon megnyugtató. Köszönöm. Most már biztosan jobban alszok.

- Ez is volt a céloom, *ner vod* – Prudii levette a sisakját, és megtörölte a homlokát, amin izzadecseppek csillogtak a kijelző fényében. Így sokkal öregebbnek nézett ki, mint Mereel és Ordo, a Nullás társai. – Azt mondják, kvadrillió droidot gyártanak – hirtelen elhallgatott. – Kvadrillió! Tizenöt számjegy! Milliók ezrei, nem százai. Nem gyanús valami ebben?

Atin nem keresett megfejtést a kérdésre. Az ő szemében három milliónnál több is rosszat jelentett, ugyanis a Kaminón ennyi katonát képesek kiképezni. – Ezt állítják? És kik?

- Ez egy jó kérdés.

- Ez az infó bármit megérne önnek, igaz?

- Nem tudom, merre vannak. Tavaly több, mint negyvenhét bolygón át kutattam utánuk – Prudii hangja olyan volt, mint valami öreg bölcs, aki régi kalandjait meséli el

a kisgyerekeknek. Atin lelki szemei előtt feltűntek a Szeperatista bolygók, és aztán elképzelte, hogy az összes a darabjaira hullik. A katonának nem volt ötlete, a Nullás klón kikre is vadászik, de nem is akarta megtudni, jobbnak találta, hogy nem tud mindenről.

– Sokat láthatott, és sokat hallhatott. De kvadrilliókat biztosan nem. Csak nem gondolja, hogy közelébe is ért ennek a számnak?

- De hát nem ezért harcolunk? – kérdezte Prudii.

Atin az utóbbi időben megpróbált nem aggódni a HoloNeten terjengő politikai vitákon, amik nem számítottak, mert a háború csakis a droidok és közte, és a testvérei közt dől el, a frontvonalon. – A Szeperatisták serege túl fogja lépni a miénket, ha mi nem teszünk ellene. Akkor miért nem világosítják fel a népet azzal, hogy az ellenfél nem olyan nagy?

Prudii egy pillanatra rámeredt. Atin egy pillanatra megsajnálta őt, de nem tudta, mi váltotta ki belőle ezt az érzést. – Mert mi vagyunk az egyetlenek, akik tudják ezt.

- Mással is megosztja ezeket a tényeket?

- Meg, amikor csak tehetem. Zey Tábornokkal, és Mace Windu-val is. Mindnyájan tudják.

- Akkor a HoloNet miért állít kvadrilliókat? Honnan veszik ezt?

- Ezt a teóriát először a Köztársasági Hírszerzéstől hallottam.

- Őőő – a Hírszerzés időnként igencsak vegyes adatokat közölt. – Ott úgy mennek a hírek, ahogy jönnek...

- Azért ne gondold, hogy teljesen hülyék – Prudii visszavette a sisakját, és elvette Atin-tól az adattárolót. Az iménti mondat volt a beszélgetésük végszava.

Milliók vagy kvadrilliók? Ekkora különbség? Atin elképzelt másfélmillió klónkatonát, akik épp ezekben a pillanatokban harcolnak a Köztársaságért, és ezekhez hozzáadott kétmilliót, akiknek ebben a pillanatokban végzik a kiképzését. Nem kellett mélyen belegondolnia a számokba, hogy megállapítsa, hogy az esélyek bizony korántsem kiegyenlítettek.

De nem félt az esélyektől. Ha volt valaki, akit senki sem állíthatott meg, akkor az ő volt.

- Szeretné, hogy elmondjam ezt a főhadiszálláson?

- Nem – mondta Prudii. – Amíg *Kal'buir* nem tudja, addig nem.

Egy vérbeli mandalor fiú engedelmeskedik az apjának. A Nullás ARC-kel sem volt ez másképpen: ők Kal Skirata őrmester – Kal'buir, Papa Kal – parancsait követték, nem pedig a Köztársaságét. Egy mandalor apának a fia az első, és csak azután a többi dolog. Ezért érezhették a teljes bizalmat az örökösök felől.

Skirata mindenkire nagyban tesz – legyen az egy kapitány, egy tábornok, vagy épp maga a Főkancellár.

Tipoca City. Kamino - 461 standard nappal a geonosisi csata után.

Ko Sai igencsak fondorlatosan végezte a munkáját.

Mereel – egy Nullás ARC N-7es klónkatona – mindig is úgy ismerte a kaminóikat, mint rideg, arrogáns és fajgyűlölő lények, de arra még gondolni sem mert, hogy ármánykodni kezdenének a háttérben – egészen addig, amíg nem kezdett vadászni az eltűnt kutatásvezetőjük után. A kaminói nő nem halt meg, ahogyan azt sokan gondolták. Csupán csak megszökött.

Miért? Mi kényszerítette őt erre? Jólét? Mert hogy nem a politika miatt lépett olajra, az biztosra vehető.

Tudta, hogy él, hisz éppen a Szeparatista fizetőisztjeihez szaladt. A Tatooine csehóiban ugyanis hallott egy bizonyos jutalomról. A Galaxisban tiltott volt az olyan klónozás, amely nem katonai célú. Ha ezt üzletszerűen, pénzszerzés céljából művelte valaki, akkor nehéz volt elrejtene magát. Főleg azok elől, akik tudják, merre keressék.

A Khomm és az Arkania világa volt az illegális klón-üzlet melegágya. Így hát Mereel tudta, hol kell keresnie Ko Sai-t.

Klónok rendezett sorai között figyelt, Tipoca City kiképzőközpontjában. Tökéletes példányok álltak mellette. A hosszúnyakúak azonosító rendszerét azonban könnyen kijátszotta, lévén annak, hogy nem volt olyan bolondbiztos, mint azt a Köztársaság hitte. Ők bizonyára nem vették észre, hogy az azonosító száma hamis. Egy apró chip véletlenszerű kódokat generált, így ha netán elővennék valami miatt, csak egy másik azonosítót készít, és máris elillant a kaminóiak karmaiból.

Ugye azt hiszitek, hogy csalhatatlanok vagytok, hosszúnyakúak?

Az egyik kaminói technikus végigsétált az ő sora mellett, és pont előtte állt meg. Rávillantotta szürke arcát és törékeny, hosszú nyakát. Ábrázata elárulta, hogy képes lenne embert ölni. *Lelőjem vagy megfojtsam?*, ábrándozott Mereel, miközben állta a hosszúnyak pillantását. Ezzel a két aljas dologgal megleckéztethette volna, akár csak egy kisgyereket, aki azután örökre megjegyzi azt. Ő és öt testvére egy félresikerült klónozás „termékei” voltak, akiket kidobtak. Kal Skirata viszont segített rajtuk.

Volt még idő a bosszúra. *Kal'buir* megtanította, hogyan legyen türelmes.

A türelem luxus. Főleg olyannak, aki kétszer gyorsabban öregszik, mint egy átlagember.

Át kellett verekednie magát Tipoca City-n, és elloponi néhány infót. Persze anélkül, hogy kiszúrnák. A hosszúnyak továbbhaladt. Mereel eljátszott a gondolattal, hogy még a kaminóiaknál is többet tudott Ko Sai hollétéről, de persze többet is kereste őt.

Vissza fogjátok adni az én és a testvéreim életét, cimboráim. Mereel ekkor a Köztársasági Kommandókra gondolt, az ágyúgolyótöltelékekre, és az Alpha ARC-kre, akik még egy gyermek klón is képesek voltak megölni azért, hogy keresztbe tegyenek a mocskos Szeparatistáknak.

Ahogy a katonák oszolni kezdtek, Mereel úgy döntött, kicsit felgyorsítja a munkamenetét. Gyorsan surrant egy hátsó sor felé, hogy közelebb kerüljön az adminisztrációs részleghez. Az egyik ránézett, csak egy apró fejmozdulat is elég volt, hogy tudja, mi játszódhatott le a klón sisakja mögött. Látszott rajta, hogy kiszúrta azt, hogy a Nullás nem ide tartozik, de nem szólt semmit. Egyikük sem mert volna szólni egy szót se miatta.

Csak kölcsön veszek néhány infót, tesó. Nem akarok semmit ezzel a pöcegödörrel. Figyelemre se méltass.

Amint a tömeg végigért a folyosón, Mereel balra fordult, és nyugodtan sétált az átjáró végéig. A sisak-kijelzője alaprajzokat és adatokat jelenített meg, ezeket tanulmányozta. Végigfutotta őket, mellette pedig megvizsgálta a falba épített terminált. Az új biztonsági rendszereket a Szeparatisták támadása után vezették be Tipoca city-ben, egy éve. Mindezt a bádogfejűek és az amatőrök miatt. Ez azonban nem jelentett gondot egy Nullás ARC-nek.

- *Mer'ika* – hallatszódott Skirata hangja halkán a sisakjában: ő ritkán emelte fel rájuk a hangját. – Ne játssz a tűzzel. Egy darabban szeretnék viszontlátni.

- Hallak téged, *Kal'buir* – Mereel a terminálba csúsztatta a csuklólemezen található pecekszerű csatlakozót, amire letölthette az adatokat. Néhány klón meglátta az elágazásból, de ő nyugodt maradt. *Csak a felszerelésem ellenőrzöm...* - Valószínű, hogy nem lesz másik alkalom. Ezért minden lehetőséget megragadok.

Az elsődleges kód mellett, amelyet a főszámítógép kért, létezett egy második, rejtett is, amely elintézte, hogy a biztonsági rendszer észrevétlenül kikapcsoljon.

Meerel és társai rendelkeztek a Köztársasági Kincstár egyik törőprogramjával és egy kóddal, amellyel hozzáférhettek a törölt fájlokhoz is. Ezek a cuccok egy Kincstár-beli ügynök, Bessany Wennen-től származtak. Így Mereel-ék könnyen elérhették azokat a titkosított és törölt adatokat, amelyekről csakis Tipoca City és a Köztársaság tudott.

Ko Sai kutatását akarta megtalálni, ami arról szólt, hogyan befolyásolhatók a klónok öregedése. Azt mondták, az értekezésben lévő mindkét módon sikerült. Ez egy vagyont érhetett neki, tehát logikus volt, hogy megpróbálta eladni az anyagot.

A kijelzőn fájlok tömkelege jelent meg, borostyánban és kékben rikító textúrák halmaza. Ami egy embernek fehér falnak tűnt, az a hosszúnyakúaknak zavaros színeket jelentettek a látási tartományukban. A kaminóiak rendszere azonban lehetővé tette számára, hogy ő is a hosszúnyakúak heptochromatikus szemével lássa a képernyőt.

Sok kék, narancs és lila. *Túl giccses. Gusztustalan.*

A keresett fájlok másolása másodpercek alatt kész lenne.

Ez az egyetlen alkalom...

Annyi ideje már nem lesz, hogy kikeresse. A fő számítógép 10 petabájt adatot tartalmazott. Az már percek kérdése...

Csizmák kopogását hallotta a folyosó felől. Mereel próbált úgy tenni, mint egy egyszerű klón, aki csak a fegyvereit ellenőrzi, azonban ezt a látszatot nem volt olyan könnyű fenntartani harminc másodpercig. Hallotta a saját, érdes légzését. Tudta, hogy Kal Skirata és testvére, Ordo már vár rá.

- Minden oké, fiam?

- Igen, *Kal'buir*.

- Semmi hősködés – recscent Ordo hangja. – Gyere ki. Most.

Mereel ránézett a kijelzőre, ami éppen borostyánszínben pompázott. A másolás még folyamatban volt. Megpaskolta a képernyőt, sürgetően. Sürgette a a terminált a Köztársaságért, idegenekért, a Jedikért, és persze a testvérei jólétéért. A borostyán ikon felvillant. Még több csizma dobogása hallatszódott a folyosó felől.

Gyerünk... Gyerünk!

Túl sokáig tartott...

A perifériás látásával észrevette, hogy néhány kaminói befejezi a munkáját, és felé indul. *Fierfek. Már csak ez hiányzott.*

Egy tarajos hím állt meg mellette. Fölé tornyosult, arcán megjátszott érdeklődés tükröződött.

- A szokásosnál sokkal több ideig tolláskodsz, katona.

- Csak ellenőrzök, uram – halk kattanás visszhangzott a sisakjában. Skirata ideges lehetett. – Ennél beállt a fagyhalál.

- Akkor állj tovább a Közbeszerzőkhöz, és hagyd a fenébe ezt a terminált.

- Értettem, uram! – *ne magyarázz, hosszúnyakú...* A kijelzőn az ikon zöldre váltott. – Máris, uram!

Mereel kihúzta a csatlakozóját a kimenetből, és máris úgy tett, mintha a Közbeszerzők felé venné az irányt. Miután a hosszúnyak eltűnt a szeme elől, azonnal belevegült a fehér-páncélosok tengerébe, és folytatta az útját a széles folyosók útvesztőjében, egészen addig a járatig, ahonnan az egyik platformra juthatott ki.

Mereel minden négyzetméterét ismerte a komplexumnak. Skirata gyerekként arra biztatta őket, hogy minden kaminóival szemben undort érezzenek. Felnézett a felhős égre, az esőcseppek fáradhatatlanul ostromolták sisakjának a plexijét, és azon szétrobbantak, mint apró robbanó lövedékek.

- Megvagyok, *Kal'buir* – mondta. – Húzzunk el ebből a pöcegödörből.

Köztársasági álcázott TIV Z766/2 szállító. Cato neimodiai hiperűr ugráspont, a Hydian út mentén - 461 standard nappal a geonosisi csata után.

- Ez nem volt benne a parancsban - mondta Atin. - Úgy volt, hogy szabotáljuk a droidgyárat, és mehetünk is haza.

Prudii parancsolta őket ide, a cato neimodiai űrbe. A pilóta nem aggódott. Ezért szerették a TIV pilótákat.

- Tudom - felelte Prudii. - Csak mutatni akarok valamit.

- Csak egy TIV pilóta bír el egy páncélozott szállítóval...

- Úgy hallom, félsz, *ner vod*. Nézz rám. Nincs rajtam a sisakom. Mernék én kockáztatni hiányos öltözetben?

Atin elhatározta, hogy a keményebb arcát mutatja meg Prudii-nak. - Azt viszont nem értem, miért kell célpontot nyújtanunk a Szeparatistáknak csak azért, hogy droidokat semmisítsünk meg, amik könnyen lehet, hogy amúgy is selejtesek... - vett egy mély lélegzetet. - Hadnagy.

- Nem kell végignézned, ha nem akarod, *vod'ika* - vont vállat Prudii. - Testvérek vagyunk. Még azokkal a fantáziátlan Alphákkal is, az Erő áldja őket. Miért csinálom ezt? A nyomaték kedvéért, *ner vod*. Csak is a nyomatékért.

A kijelzőn egy apró pont jelent meg, ami végül egy sárga és szürke színű transzporttá nőtt. Prudii utasította a TIV pilótát, hogy kerüljön egy kilométeres távolságba.

- A torpedók? – kérdezte Prudii.

A pilóta megnyomott egy gombot a konzolon. – A torpedók készen állnak.

- Csak nyugalom...

A transzport vésszesen közelebb került az ugrásponthoz.

- Csak ha jelzek...

A hadnagy éppen kalkulált. Atin látta rajta.

- Most, most, most!

- Torpedók úton.

A hat protontorpedó kisiklott a szállító álcázott hasi ágyújából. A TIV megremegett. Atin-nak eszébe jutott a Katarn páncélja és fegyverzete, ami húsz percig tökéletesen működött az űrben, de számolt azzal, hogy ez az egész tovább tarthat, mint húsz perc, ha esetleg valami rosszra fordulna. Akármilyen előfordulhat – miért is vesződnek itt? És Prudii nem vette fel a sisakját. Ez egy klónnál jelenthette azt, hogy magabiztos, de azt is, hogy ideges. Ha figyelembe vesszük Nullás mivoltát, lehetséges volt, hogy mindkettő.

Az első és a második robbanófej becsapódott a transzport aranyszínben úszó jobb szárnyába. Atin nem látta a robbanást, mert a pilóta közben szinte állóhelyzetből gyorsított fel, hogy közelebb kerüljön az ugrásponthoz. A robbanás biztosan tele volt nyomatékkal.

A csillagok csíkokká nyúltak, ahogy a TIV hiperűr-sebességre kapcsolt, maga mögött hagyva a megsebzett transzportot. Prudii nem várta meg, hogy bizonyítást nyerjen a merénylet. Csak mosolygott, miközben a TIV motorjai lelassultak, és a szállító újra nyugalomba helyeszkedett. A pilóta ásitott egyet. Atin szótlán maradt.

- Azt akarod mondani, hogy milyen *or'dinii* vagyok, hogy megcsináltam ezt a mutatványt, igaz, *ner vod*? – kérdezte Prudii.

- Értelmetlen hősködés – ha a hadnagy ezt sértésnek veszi, akkor Atin kész volt megütni őt. – Vakmerő.

- De ezt tenné a Hadsereg is, ha összefut egy droidtranszporttal, nem tudva, hogy benne a bádogfejek használhatóak-e vagy nem, nem igaz? – úgy hangzott, mintha Prudii úgy tekintene a Nagy Hadseregére, mint valami idegenre. – Nem tettem tönkre az összes riválisomat az elmúlt évben, tehát a Szeparatisták rendbehozhatták a nagyra

becsült bádogfejeiket, amiket szabotáltam. Szóval ez az egész megérte a kockázatot, hogy igaznak tűnjön a történet. Ha ezt nem sűtjük el, úgy, hogy volt rá lehetőségünk, azon csodálkoznának, hogy miért nem tettük ezt meg.

Atin osztott és szorzott, mit nem tud róluk, és mi az, amit igen. Nem állt tőle messze az álcázás, és részt vett elterelő hadműveletekben is. De a világ, amiben a Nullások mozogtak, tele volt blöffel és homályal. Amikor pedig azt hitte, hogy végre értette őket, akkor olyat csináltak, ami csak utólag tűnt ésszerűnek, a kritikus pillanatban viszont orbitális örültségnek.

- Azt hiszi, ilyen okosak?

- Én sosem becsülöm le az ellenfeleimet – mondta Prudii. – Főleg akkor, amikor nem tudom, kivel állok szemben – megkocogtatta a pilóta vállát. – Vigyél a találkozási ponthoz, jó uram, és lehetőleg olyan gyorsan, amennyire csak lehet.

- Imádom a Nullás cimboráidat – mondta a pilóta Atin-nak, és egy újabbat ásított. – Mellettük sosem unatkozom.

Köztársasági különleges egység szállítója. Azonosítatlan. Útban a dralli találkozási pont felé, a koréliei szektorba - 461 standard nappal a geonosisi csata után.

Mereel átverekedte magát a fedélzeti nyíláson, egészen hátra a személyzeti fülkébe, ahol Skirata egy bohó fülest nyújtott felé nagy, lapos tenyerével.

- Ezt még egyszer meg ne próbáld – mondta Skirata. – Ha szürkepofa elkapott volna, biztosan mehattél volna a süllyesztőbe, hogy aztán átalakítsanak.

- Majdnem sikerült nekik – Mereel rosszállóan pillantott Ordo felé a szeme sarkával. *Kal'buir*-nak egy szava sem lehetett, soha. – Egyébként megérte az egész.

Biztonságban voltak a Köztársaság jóvoltából, és a jelzés nélküli szállító személyzeti fülkéjében ültek. Mereel nagy fogását bámulták, miközben várták Atin-t és Prudii-t, hogy találkozhassanak. Nézték a fájlokat, amelyek Ordo adattábláján jelentek meg. Közben pedig a Kincstár programja – ami az igen segítőkész Wennen ügynöktől származott – kotorta elő a legjobban titkosított fájlokat, és a már törlésre szánt adatokat.

Mereel pusztán poénból írta be a keresőbe kulcsszóként, hogy „Palpatine”. Általában érdemes volt megnézni azokat az információkat, amik egy ismert politikusról szóltak az ilyen fájlokban, de nem számított arra, hogy talál is valamit.

Pedig talált.

- *Osik* – szitkozódott.

- Mi a probléma? – bökte oldalba őt Ordo.

- Még nem biztos – Mereel izgatottan bámult a háromszorosan titkosított fájlra, ami végül beadta a derekát a Kincstár törőprogramjának. Ez viszont nem üzenet volt, nem is adat; ez egy holobeszélgetés másolata.

Megnyitotta. Megjelent Lama Su holografikus képe. *Fierfek. Ez itt Kamio államfője, és éppen Palpatine Főkancellárral beszélget.*

Skirata hangosan nyelt egyet. – Ez a helyzet kezd veszélyessé válni.

Nézték, ahogy Lama Su csillámló kék képe életre kelt az adattábla jóvoltából.

- Ha még több klónt kíván tőlünk a jelenlegi ütemterven túl, akkor azonnal további termelésre van szükségünk. Kezdeti egymilliárd kreditnyi fizetésre...

Hirtelen szünet következett, mert Palpatine válasza nem volt rögzítve, de tisztán ki lehetett venni, hogy félbeszakította a kaminóit. Lama Su feje fel-le mozgott idegességében.

- Mindennek akadálymentesen kell mennie, mert a szerződésünk még két évre szól. Azokon a különítményeken kívül, amelyeket a Coruscanton kíván felállíttatni, Főkancellár úr, a hárommilliós jelenlegi termelésen túl csak akkor léphetünk, ha megfelelő pénzügyi háttérrel biztosít.

A felvétel véget ért. Úgy tűnt, hogy ezt Lama Su jegyezte fel, látszólag valaminek a bizonyításaképpen. Ha a dátum pontos volt, akkor ez a beszélgetés néhány hónappal ezelőtt játszódott le.

- Baszki - sziszegte Skirata. - Ezek mi a fenéről beszéltek?

Ordo lassan a szája elé emelte a kezét. Mereel abban a pillanatban felfogta a politikusok kifogásait.

- Ez azt jelenti, hogy a Köztársaság kezd tönkremenni, és nem fizeti a számláit? - kérdezte Ordo. - Vagy valami más történik?

- Klónozó központok a Coruscanton? Zey tábornok még egyszer sem említette ezt.

- Lehet, hogy ő sem tud róla. Zey sok mindenről nem tud. Még rólunk se tud mindent, ha egy példát akarsz.

- Hogy akarja ezt a Főkancellár eltussolni?

Skirata közbeszólt. - Ebből bármi kisülhet - egy ruik gyökeret kezdett el rágni, aggodalmát könnyen ki lehetett venni állkapcsa mozgásának gyorsaságából. - Nekem ez rohadtul nem tetszik.

- Ha a hadsereg tényleg csak ennyi lenne, akkor kaptunk egy elég ronda képet a jövőről - mondta Ordo. - Két év alatt simán eltaposnak minket.

- Ezt a napot már csak Prudii droid-eltávolító akciója mentheti meg, úgy látom - mondta Mereel, gyomra tajtékozott, mint egy vad tenger hullámai.

Miért nem találtuk meg ezt előbb?

A Nullások kitűnő kémek voltak, így hát nem lepődtek meg azon, hogy többet tudnak a Köztársaság belső ügyeiről, mint maga a Szenátus. Mereel, ha akarta, könnyedén megtudhatott olyan apró és rejtett dolgokat, mint például mennyi újoncot alkalmaz Palpatine naponta. Azzal is tisztában volt, hogy ezeket nem szivárogtathatta ki. A meglepetés ebben a totálisan váratlan helyzetben viszont nyugtalanította.

- Hogy szalaszthattam el ezt korábban, *Kal'buir*? - kérdezte letört hangon.

- Nem szalasztottad el, fiam - felelte Skirata. - Hisz megtaláltad.

Találkozási pont. Drall úr. Koréliei szektor – 462 standard nappal a geonosisi csata után.

Prudii nagyon régen láthatta Skirata-t. Atin figyelte őket - eközben a bőbeszédő cinikus Prudii rajongó fiúvá változott - ahogy összeölelkeznek, és páncéljaik lemezei

hangosan csörömpölni kezdtek. Hátterben maradt, közben Skirata megpaskolta a Hadnagy arcát, ábrázatán pedig vigyor terült szét.

- Van néhány érdekes infóm a számodra, *Kal'buir* - a két hajó összekapcsolódott egy hatalmas dokkoló csőben, távol a Köztársaság és a Szeperatisták fennhatóságától. Egy kisebb TIV személyzeti fülkéjében gyűltek össze. A hely kicsit szűk volt, de megfelelt. - Mi nem találkoztunk akkora droidszámmal, mint a Hírszerzés. Mi csak megbecsülni tudjuk a Szeperatista fenyegetést.

Atin úgy ismerte Prudii-t, mint aki csak a számokra gondol. Nyilvánvaló volt, hogy a droidok száma hibás, ezért a lehető legkisebb számot kellett számításba venni. Atin örült volna, ha csak egyszerűen megállapítják, mint azt a Köztársasági Hírszerzés tette *di'kute* módjára - viszont senki semmi körülmények között nem ismerné el a Hírszerzést biztos forrásnak -, de a három Nulláson meglátszott, hogy igencsak vesződnek vele.

- Gyerünk, ez talán jó hír - mondta Atin.

Ordo megvonta a vállát. - Az attól függ.

- De mi van, ha végül minden jó lesz?

Mereel arca enyhén bősszé vált. - Ha van egykvadrillió droidjuk, vagy csak annak a tizede, akkor tudnánk róla, hisz használták volna őket, és lerohanták volna Coruscantot - rápillantott Skirata-ra, hogy folytathatja-e a gondolatmenetet. - Amúgy is, több droid gyártásához a gyáraknak több dúrácélra és egyéb alkatrészekre van szüksége, aminek a forgalmát észre vettük volna. Mi nem tapasztaltunk egykvadrillió droidhoz szükséges érc, dúrácél és alkatrész-szállítást.

- Tehát ez egy mocskos Szeperatista propaganda. A bádogfejűek számáról szóló pletyka pedig üres duma

Atin egyszerűen nem értette, ez miért számított. Volt egy jobb képük a droidok számáról, és egy jó fogalmuk a gyártás mennyiségéről, amivel biztosak lehettek, hogy a számok nem akkorák a harcmezőn, mint azt hitték. Hátrament a hálófülke válaszfalához, és egy terminálba helyezte az adatleolvasóját. Csak néhány dolgot akart megnézni magának, hátha több dolgot tud meg.

- Mi mindig kis tüzerővel harcolunk, mindenhol – mondta Skirata. – Valószínűleg Zey örülni fog ezeknek a számoknak, de ez nem jelenti azt, hogy nem vagyunk elárasztva, még ha nem is annyira, mint amennyire vártuk.

Atin-t nem nevelte Skirata, mint az Omega Osztag nagy részét, de ismerte annyira, hogy kiismerje a reakcióit. Ő teljesen nyílt volt a klónokkal szemben; sosem árulta volna el őket, főleg nem önszántából. – Van valami, amit nem mondott el nekem, Őrmester.

Skirata bekapcsolta a komlinkjét. – Igen, fiam, valóban.

- Grievous-ról, igaz? Mert ha...

- Ez csak mocskos politika – Skirata – hivatásos gyilkos és tolvaj, aki bármikor megteveszti a Köztársaság erőforrásait – sosem hazudna a fiainak. Ezt megígérte nekik. – Ha tudsz róla, az veszélybe sodorhat téged.

Atin hirtelen nem tudta, mi veszélyesebb, mint a Köztársasági Kommandó tagjának lenni. Az szent, hogy nem volt egy unalmas munka. De bízott Skirata-ban, még akkor

is, ha nem tudott ellenállni a piszkosul nagy kíváncsiságának. – Értettem, Örmester. Utasítás?

- Repülj vissza a főhadiszállásra a TIV pilótával, és mondd el a tapasztalataidat. Meséld el a többieknek, hogy kell porcelán droidokat csinálni.

Ordo közbeszólt. – És add át üdvözetem Besany Wennen-nek, rendicsek?

Atin rájött, hogy Prudii nem tart vele. – Azt akarja mondani, hogy ne legyek elveszve, igaz?

- A javadra váljék – mondta Skirata.

Lehetetlen, hogy Grievous nincsen a dologban. Egy pillanatig Atin arra gondolt, hogy nem lenne elég jó ahhoz, hogy velük tartson a Szeparatisták tábornoka után, és ezután aggódni kezdett Skirata-ért. A Nullások társaságában az öreg *di'kute* simán volt olyan örült, hogy megpróbálja megállítani Grievous-t. Atin nem szándékozott távozni, ha az nem volt rajta a napirendjén.

- Egy őszinte kérdés, Örmester.

- Ne idegesíts, *At'ika*.

- Grievous után készül menni? Mert ha igen, eszem ágában sincs távozni.

- Ide figyelj. Mi nem akarunk Grievous után kutatni.

Atin sokáig vizslatta Skirata arcát. – Rendben, Örmester. Vigyázzon magára, akárhol legyen is.

Átmászott a fedélzeti nyíláson, és csatlakozott a TIV pilótához. A legtöbbször nem tudta vagy nem is akarta tudni, mit tesznek a Nullások, vagy éppen Skirata. Ő csak nem akarta több testvérét elveszíteni.

És ha megtudja, mi fog történni a jövőben, az kicsit sem befolyásolhatja a tetteit.

Találkozási pont. Drall úr. Koréliai szektor - 462 standard nappal a geonosisi csata után.

- Oké, mi a véleményed? – Skirata felkészült, hogy felhívja Zey Tábornokot, aki éppen a főhadiszálláson tartózkodott. – Mit mondjunk neki?

Ordo vállat vont. – A holofelvételről egyenlőre egy szót se.

- Ha nem ajánlanánk neki, hogy váltson taktikát, akkor megszegnénk a kötelességünket – mondta Mereel. – Megint.

- Te is tudod, hogy ez nem tőle függ...

- De mégiscsak ezt diktálja a kötelességünk.

Skirata rosszallóan nézett rá, miközben megnyitotta a kapcsolatot. Úgy tűnt, a Tábornokot nem a legmegfelelőbb pillanatban hívták – a holoképen egy szál trikóban és bozontos, fésületlen hajjal jelent meg.

- Újabb megerősítés a droidszámokra, Tábornok – kezdte Skirata. – Ugyanaz, mint múltkor. A legrosszabb forgatókönyv szerint jelenleg néhány száz millió.

- Jobb, mint hittük. Kelltek már a jó hírek... Sikeresen hatástalanították?

- A fiaim abszolút megbízhatóak.

- Tudom.

- Úgy gondoljuk... Nézze, a tervünk tisztának tűnik, látva, hogy apró konfliktusokkal kerülünk szembe. Ha az erőinket egy szektorokba vezényelnénk, ahelyett, hogy szétszóránánk őket a különböző frontvonalakon, gyorsabban elintézhethetnénk a Szeparatistákat.

Zey az ajkába harapott. – Értem, mit akar mondani.

- Egy hatalmas előretörés lenne az egész. Vessük meg a lábunkat a szektorban, és mérjük rájuk megsemmisítő csapást, és miután szétzúztuk őket, álljunk tovább a következő szektorba. Ez a folyamatos megközelítés átmenetileg lecsendesítheti a konfliktusokat.

Mereel várta Zey reakcióját. A Jedi fáradtnak tűnt. A Hadseregben nehéz volt olyasvalakit találni, akire ne fért volna legalább tíz óra alvás.

Zey majdnem suttogásig halkította a hangját. – Katonailag elfogadom. Windu Tábornok folyton ezzel rágja a Főkancellár fülét, amikor csak tudja. A válasz mindig ugyanaz. Palpatine úgy hiszi, ez túlzott erőfitogtatás lenne, és elidegenítené tőlünk a semleges világokat.

Mereel-nek nem volt türelme a politikához. – Mondja meg neki, hogy jelen pillanatban mi vagyunk elidegenedve.

- Megértem, hogy csalódott, Hadnagy.

- És mit szól a droidszámokhoz?

Zey vállat vont. – Azt mondja, hogy a számok túl vakmerőek.

- Könnyebb a választókkal fizetni a háborúi számláját, főleg ha azok tudják, hogy invázió készül, mi? Szóval ezért hozta fel a Hírszerzés a kvadrilliós számokat?

- Ön túl cinikus, Hadnagy.

- Igaz. Már régóta túl merész vagyok...

- Azt viszont egy szóval sem mondtam, hogy nincs igaza.

- Rendben, Tábornok – mondta Skirata. Hangja ingerültnek tűnt. Zey beszállt a játékba; mind a ketten tudtak egymás érzéseiről. Mereel csodálta a pragmatizmusukat. – Még nem találtuk meg a droidgyártás központját. Felteszem, azt akarja, hogy mostantól szem előtt dolgozzunk.

Zey hangja öregebbnek tűnt, mint ahogyan kinézett. – A Főkancellár a legállhatatosabb.

- Értettük, Tábornok.

Skirata megszakította a kapcsolatot, és egy pillanatig Mereel-re bámult. – Úgy tűnik, Palpatine nem akar tudni az igazi számokról. Mostantól naptárat vezetek, mert kíváncsi vagyok, meddig bírjuk önerőből ezt az egészet. Felfogad, mire készülök?

- Fel– mondta Mereel. Skirata elkezdte azt, amit ő csak kilépési stratégiának hívott: tervei voltak a háború végére, és nem csak saját maga számára, hanem a Nullásoknak is... Sőt, talán még az összes klónkatonának is, akivel eddigi életében találkozott és dolgozott. – Rendben, most már foglalkozzunk Ko Sai-al.

- Mi a helyzet Grievous-el?

Ordo átadta az adattáblát Skirata-nak. – Mikor Kom'rk utoljára jelentkezett, kaptunk egy kiszivárgott infót. Valaki azt akarja tőlünk, hogy találjuk meg. Amíg nem tudjuk, ki és miért, addig szerintem hagyjuk az egészet.

A háborúknak legtöbbször nincs értelmük. Mereel sok történelmi dolgot olvasott, és valósággal itta *Kal'buir* szavait; a politikusok gyakran hoztak olyan döntéseket a múltban, amelyek szemben álltak a profi katonai vezetők tanácsaival. Ha ugyanez fennáll a Köztársaság esetében is, akkor ez az elhúzódó csatározás tökéletesen megfelelt Palpatine szándékainak.

Vizsont Mereel-nek nem felelt meg. Nem álltak valami jól a klón áldozatok számával. Nem érezte magát bűnösnek, amiért az adófizetők pénzén próbálta megvalósítani a legjobb körülményt saját maga és a testvérei számára. Azok számára, akik épp a fronton harcoltak, és azoknak, akik épp afelé tartanak.

Hárommillió ellen.... Mennyi is? Milliók százai. Az esélyek nagyon rosszak, de nem lehetetlenek, főleg a Nullások és a több százezer kommandósnak. Ha az esélyeket latolgatjuk, akkor tisztában kell lennünk, hogy ki is az ellenfelünk valójában, és Mereel azt is hallotta, hogy tudni kell, ki is vagy igazából.

- Fel a fejjel – mondta Prudii. – A gyilkolási átlagok folyton növekednek. Úgy vélem, képesek vagyunk kétszáz droidot lelőni egy csata alatt – elővett egy tenyérnyi fémtáblát, és egy grimasz kíséretében felmutatta. Hirtelen erősen odaütötte a konzol széléhez. A tárgy darabokra tört. – A bádogfejek nem bírják úgy a gyűrődést, mint mi.

Nem, nem voltak lehetetlen esélyek. Rosszak, talán; de nem lehetetlenek. Mereel hátradőlt a másodpilóta székében, elővette az adattábláját, és elkezdte áthámozni magát a kaminói klónozó mester rejtett adatain. Ko Sai-nak ott volt az egész Galaxis, hogy elbújjon, viszont kifogta azokat az embereket, akik a legjobbak voltak a szakmájukban.

És a kilátások nem mellette szóltak...

(fordította: Matt)

Szójegyzék

carvanium – fém, amelyet ötvözetek készítésekor használnak

osik – (mando'a nyelv) mandalor káromkodás

ner vod – (mando'a nyelv) testvérem

fierfek – hutt szitokszó

vod'ika – (mando'a nyelv) a ner vod kicsinyítő képzős változata

Mer'ika – (mando'a nyelv) a Mereel kicsinyítő képzős változata

di'kute – (mando'a nyelv) hülye, idióta

chag – a Hapanákról származó apró, kiszámíthatatlan és ingerlékeny kétéltű

heptochromatikus – hat szín látására képes, beleértve az ultraibolyát is

petabájt – kvadrillió bájt

or'dinii – teljesen őrült